

Реєстраційне свідоцтво
Ю № 406 від 16.06.1999.

РОЗПОВСЮДЖУЄТЬСЯ
БЕЗПЛАТНО

РІЗДВЯНИ РОЗДУМИ

«Та Ангол промовив до них: Не лякайтесь, бо я ось благовіщу вам радість велику, що станеться людам усім» (Лк. 2:10).

Минули тисячоліття. Та ця радість і сьогодні не втратила суті і не зміліла у глибині віків.

Вона змінила життя Йосипа і Марії. І хоче змінити життя кожного. Чи стала радість Різдва нашою щоденною мотивацією жити, творити, любити, надихати, вірити і надіятися?

Різдво принесло на землю мир, примиривши людей із Творцем.

Чи маємо ми цей мир із Богом?

Чи вміємо заспокоюватися в руках Люблячого Батька?

Ісус народився не для того, щоб залишитися Немовлям, хоча багато християн і досі уявляють Його дитям на руках у Марії. Він вже не Немовля, Він виріс, щоб виконати на землі Свою місію: спасти «людей Своїх від їхніх гріхів» (Мт. 1:21).

Проте багато людей, пізнавши Христа, так і залишаються духовними немовлятами.

Чи ростемо ми в пізнанні Бога і свого покликання?

Чи належимо до людей, яких Він прийшов спасти?

Чи знаємо свою місію на землі? «Бог є світло, і немає в Нім жодної темряви» (1 Ів. 1:5).

Ісус прийшов, щоб принести в наше життя Своє світло і нас зробити світлом.

«Коли ходимо у світлі, як Сам Він у світлі, то маємо спільність один із одним, і кров Ісуса Христа, Його Сина, очищує нас від всякого гріха» (1 Ів. 1:7).

Чи ходимо ми в Його світлі? «Ви – світло для світу» (Мт. 5:14).

Чи ми – Його світло? Чи стали вісниками віри і надії серед похмурих днів тривоги й розчарувань?

Деякі люди в історії першого Різдва не вловили його справжнього значення. І нині таких немало. Готуючись до свята, можна забути саму суть цього свята.

А що для нас – Різдво? Чи не перетворилося воно просто на ще один привід для святкування?

«Я прийшов, щоб ви мали життя, і подостатком щоб мали» (Ів. 10:10). Життя з подостатком – це життя, у центрі якого лише Ісус! Хто в центрі

нашого життя?

Хай радість Різдва Христового сяє у наших серцях навіть у найтемнішу

пору – як надійний дороговказ до вічної радості з Богом!

Людмила БЕНДУС.

Михайло Паночко: «ГЕНДЕР» Є ІДЕОЛОГЕМОЮ ПІДСТУПНОГО НАСТУПУ НА СІМЕЙНІ ЦІННОСТІ

Пропаганда так званої гендерної ідеології посягає на інститут сім'ї, церкви та національну безпеку України. Останніми роками наступ на моральні цінності посилюється через центральні органи влади, міжнародні, вітчизняні неурядові організації та пресу. Йдеться насамперед про сумнівні законопроекти ініціативи, що посягають на сімейні цінності.

Уквітні 2020 року народний депутат України Ольга Василевська-Смаглюк зареєструвала проект Закону № 3316, яким передбачалося встановити кримінальну відповідальність за «злочини ненависті за ознакою сексуальної орієнтації та гендерної ідентичності (СОГІ)».

Документ було включено до порядку денного пленарного засідання. Проте справа не дійшла до обговорення законопроекту в сесійній залі, бо вже тривала низка громадських акцій протесту проти його прийняття. Законодавчу ініціативу піддали критиці: Всеукраїнська Рада Церков і релігійних організацій (ВРЦіРО) у своєму зверненні; близько 26 тис. підписантів Петиції до Президента України,

а також представницькі органи місцевого самоврядування. Врешті-решт 1 вересня скандальний законопроект було знято з розгляду.

Натомість парламентський реєстр поповнився іншим, не менш небезпечним проектом Закону «Про медіа» № 2693. У ньому передбачається заборона поширення висловлювань, що є дискримінаційними щодо окремих осіб та їх груп на основі різних чинників, у тому числі так званої сексуальної орієнтації. Санкції за порушення цієї норми передбачають штраф у розмірі від 23 615 до 236 150 гривень для друкованих медіа та навіть цілковите блокування для онлайн-медіа. За оцінками ВРЦіРО, «таке формулювання вкрай небезпечно для свободи слова та вираження поглядів в Україні».

З критикою законопроекту «Про медіа» виступила і Національна спілка журналістів України. Попри протести громадськості профільний парламентський комітет ухвалив рішення рекомендувати Верховній Раді прийняти проект Закону №2693 у першому читанні за основу.

Відразу ж член ВРЦіРО, старший єпископ Української Церкви Християн Віри Євангельської Михайло Паночко спрямував свій відкритий лист до Президента України Володимира Зеленського та Голови Верховної Ради України Дмитра Разумкова.

В інтерв'ю автор цього звернення розповів про мотиви свого вчинку, про природу та прояви політики «гендеру» та про те, як християнам реагувати на виклики та ризики, зумовлені пропагандою так званої гендерної ідеології.

– Ваш лист починається промовистою цитатою із Біблії: «Горе законодавцям несправедливим та писарям, які пишуть на лихо, щоби від правосуддя усунути бідних і щоби відняти права від убогих народу Мого» (Іс.10:1-2). Що ви хотіли повідомити цими словами?

– Останнім часом з'явилася низка тривожних законопроектів. Йдеться, зокрема, про наполегливі спроби легалізувати гендерну ідеологію,

криміналізувати так звану дискримінацію за ознакою сексуальної орієнтації тощо.

Саме на це спрямований і проект закону №2693, який неодноразово критикували як Церкви, так і патріотична громадськість та медіаексперти. Такий розвиток подій викликає тривогу християн про майбутнє України, тому публічним виступом я вирішив нагадати керівництву держави про ключові засади нашого спільного буття. Оскільки для нас, християн, найбільш авторитетним джерелом моральних правил та законів є Біблія, саме з цитування Слова Божого я й розпочав звернення.

– Якщо передбачені законопроектом антидискримінаційні заборони будуть легалізовані, то до зони табу ризикують потрапити всі ті цитати зі Святого Письма, які викривають гріх гомосексуалізму.

– Так. Тут ми бачимо парадоксальну ситуацію: захищаючи права одних, пропонований закон обмежує права інших, у цій ситуації – вірян, яких змушують іти проти власних переконань, власної совісті та порушувати Божий закон.

Виникає небезпека того, що біблійні тексти визначатимуться як дискримінаційні та вва-

прецеденти законотворчої активності несуть небезпеку Україні та демонструють справжні цінності й моральні якості народних обранців.

– До переліку небезпечних у цьому сенсі дій влади слід віднести і постійні спроби ратифікувати Конвенцію Ради Європи про запобігання насильству стосовно жінок і домашньому насильству та боротьбу з цими явищами (відому як Стамбульська конвенція), і нещодавнє рішення Уряду про членство у міжнародному «Партнерстві Біарріці». Обидва ці документи просувають гендерну ідеологію, посягаючи на сімейні цінності.

– Саме слово «гендер» є ідеологемою, за якою приховано підступний наступ на сімейні цінності.

Українські чиновники переконують нас, що гендер – це стать: чоловік і жінка. Насправді ж адепти гендерної ідеології вимагають прибрати звідусіль, і насамперед із освітнього процесу, згадки про церкву та про традиційну сім'ю.

– У зверненні до керівників держави ви згадуєте фрагмент із преамбули Конституції України: «... усвідомлюючи свою відповідальність перед Богом...» У чому суть цієї цитати?

– За введення до преамбули Основного Закону слів «усвідомлюючи відповідальність перед Богом, власною совістю, попередніми, нинішніми та майбутніми поколіннями» боротьба тривала понад годину. Комуністів дуже дратувала згадка про Бога. Проте здоровий глузд і Господь посприяли тому, що народні депутати написали в Конституції України про свою відповідальність перед Богом. Це ті маяки, які визначають, куди ми будемо рухатися. Зазначати такі речі в преамбулі – означає закласти вектор розвитку держави. Отже, батьки української Конституції були мотивовані щирим прагненням уберегти майбутні покоління від зла.

Сам Бог-Творець, закладаючи моральні закони для людства, подаючи чітке визначення добра та зла на сторінках Святого Письма, застерігає нас від тління. Альтернативи духовним цінностям немає.

(Закінчення на 4-5-й стор.).

«У НАС КРАДУТЬ РІЗДВО, ЯК У КАЗЦІ ПРО ГАРРІ ПОТТЕРА»
СТОР. 2

ЖІНОЧА ІСТОРІЯ
СТОР. 4

ПАСТОР, ЯКИЙ ЗЛАМАВ РЕЖИМ
ВЕЛИКОГО ДИКТАТОРА
СТОР. 6

ВІФЛЕЄМСЬКІ НЕМОВЛЯТА
СТОР. 7

«І вона вродить Сина, ти ж даси Йому ймення Ісус, бо спасе Він людей Своїх від їхніх гріхів» (Матвія 1:21).

ЖИТТЯ В УМОВАХ КАРАНТИНУ

«Умію я бути в упокоренні, умію бути й у достатку...» (Фил. 4:12). А я ще додам: умію жити й при карантині. Це актуально сьогодні для багатьох. І все-таки, у чому полягає вміння жити в цей хиткий, ненадійний і лукавий час? Що ми повинні робити, для чого даний цей відрізок часу в наше життя? Чого хоче в цей період від нас Господь?»

Може, досить провокаційних запитань до себе, і взагалі, чи варто їх ставити? Можна ж і не обтяжувати себе, а, тихенько зітхаючи, читати чиєсь прохання про молитву: «Помоліться, дуже тяжкий стан...» і «лайкати» зі словами: «Господи, поможи!». І твердо надіятися – мене таке точно не зачепить!

І все-таки... Жити в умовах карантину доведеться саме мені. І не просто жити, а жити так, як хоче від мене Господь.

Люди озлоблені, налякані, розчаровані... І тут поряд появляється людина в масці, але з сяючими очима, з добрим словом і гарним побажанням. Цей незнайомиць розрядив обстановку, усміхнувся і дав надію! І ця добра, позитивна, як промінчик сонця в похмуру погоду, людина – це ви! Приємно?

Жити в умовах карантину, може, й нелегко, але це ще одна можливість показати суспільству, що є особливі люди, життєві принципи

котрих непорушні за будь-яких умов, котрі наповнені Божим світлом і є джерелом радості і якоїсь особливої життєвої сили.

Це ще одна можливість заглибитися в себе, у свій характер, переглянути і поправити свій духовний стан, надбати щось нове для своєї духовної людини.

Чи можемо ми разом з апостолом Павлом, лише що в умовах нашого карантину, сказати: «Умію я жити...»? Існує секрет нашого вміння: у нас просто прекрасний Учитель!

«Учителю, що ми маємо робити?» (Луки 3:12). Таке запитання ставили перед Іваном стривожені митники, а також воїни і простий народ. Кожна категорія людей отримала на той час відповідь. І в нас напрошується питання: «А що робити мені в цих умовах?».

Можна запитувати в людей, але найкраще, все-таки, звернутися до Вчителя. Ніхто з людей не знає мого призначення на цей період життя – ні пастор, ні чоловік,

ні якісь духовні люди. Господь повинен промовити в моє серце, і здатність почути Його пораду залежить від моїх із Ним стосунків.

І якщо це питання справді життєво важливе для мене, очікування відповіді, думаю, буде недовгим. Найголовніше – потрібно буде виконати те, що Господь тихо промовить в мій дух.

Незалежно від того, яке повеління дасть нам Бог, життя з Ним в умовах карантину цікаве, насичене, з чудесами і благословеннями, з прекрасними життєвими уроками і милосердям від Нього. Час карантину – це не час нарікань, не час лінивого і безтурботного проживання, не час панічного страху і не час осуду винних.

Це час пізнання Бога і Його Слова, час молитов і роздумів.

Це час бути благословеним для всіх, хто поруч (сім'я, близькі) і всіх, хто опиняється на моїй життєвій дорозі (у магазині, в лікарні і т. д.).

І звичайно, це час реалізувати свій внутрішній потенціал і зростати духовно.

Що нам робити? Та просто жити повноцінним і цікавим життям з Богом!

Наталія ТРАСЮК.

ЩО ЗРОБИВ БИ ІСУС?

Вже минув рік відтоді, як один чоловік з Мічигану знайшов 43 000 доларів готівки в дивані з «секонхенду». Та і сьогодні він запевняє, що вчинив би так само – просто тому, що так зробив би Ісус.

Говард Кірбі з міста Овід, штат Мічиган, рік тому купив за 70 доларів старенький диван у комісійному магазині Habitat for Humanity ReStore. Та незабаром він і його сім'я зауважили, що одна з подушок була незвично твердою і щось з нею не так, повідомляє MLive.

Його невістка розпорола подушку і знайшла там купу грошей – на суму 43 170 доларів.

Хоча адвокат сказав Кірбі, що він мав законне право залишити гроші собі, християнин вирішив повернути гроші їх власнику: родині, яка віддала до магазину цей диван. Пізніше Говард дізнався, що померлий дідусь власників дивану ховав гроші в подушку.

Говард міг використати ці гроші на погашення боргу за свій будинок, але він сказав, що Святий Дух просто зійшов на нього і промовив: «Ні, це насправді не твої гроші».

Історія потрапила у загальнонаціональні та міжнародні новини. Коли там були опубліковані статті про добрий вчинок Говарда, люди відповіли на цей вчинок: хтось подарував матеріал для нової підлоги та даху, а хтось зголосився

безплатно зробити ремонт.

Один канадець навіть організував збір коштів на сайті GoFundMe, і люди назбирали 15 000 доларів для Говарда.

Попри пандемію і операцію з видалення нирки Говард запевняє, що 2020 рік був чудовим. У нього народився 11-й онук. Його син та невістка теж купили будинок неподалік.

«Це відновило мої почуття до самого людства, – сказав Говард Кірбі MLive. – У світі багато хороших людей. Є багато й поганих, і зло у світі трапляється, але ми пам'ятаємо про зло набагато довше, ніж про добро. Це треба змінити. Я щасливий, що те, що я зробив, підбадьорило стільки людей... Я радію, що зміг продемонструвати свою віру в Христа, бо зробив саме те, що зробив би Ісус».

Christianheadlines.com.

«У НАС КРАДУТЬ РІЗДВО, ЯК У КАЗЦІ ПРО ГАРРІ ПОТТЕРА»

Перед Україною постав великий виклик, коли Різдво Христове перетворюється на світське Різдво без Ісуса. Таку позицію висловив глава УГКЦ Блаженніший Святослав у різдвяному інтерв'ю для радіо «Марія».

У чому полягає цей виклик? «Саме слово «Різдво» означає день народження. Коли ми святкуємо Різдво і не кажемо, чиє це народження, то виходить, що святкуємо день народження без новонародженого. Це доволі новий феномен, який трохи дезорієнтує, але водночас потребує адекватної відповіді віруючих...»

Світське Різдво – що це таке? Є Новий рік як світська вечірка і Різдво – як релігійна подія, яку святкували передусім віруючі люди. Світське Різдво тепер – це ще одна світська вечірка. За спостереженнями глави УГКЦ, світське Різдво має три головні риси. Насамперед це комерціалізована подія. Різдво перетворилося на потужну кампанію для шопінгу.

Друга риса світського Різдва – день якоїсь магії, чаклунства, казки, яку ми знаходимо в історії

про Гаррі Поттера. «Я це зрозумів, коли почув, що організатори ялинки на Софійській площі поставили на ялинку капелюх. Врешті-решт, ялинка таки отримала вишеську зірку, але капелюх поставили збоку, а під ним – крісло. Як з'ясувалося, це зробили для того, аби сідати під ним і загадувати бажання. У книжках про Гаррі Поттера теж було Різдво, була навіть фігура викрадача Різдва... Але той світ магії нічого не має спільного зі справжньою релігійною дійсністю», – розповів

священнослужитель.

І третя риса – світське Різдво, яке позбавлене будь-якого релігійного змісту. Його святкують представники різних релігій, навіть невіруючі.

«Це виклик. Християни втрачають монополію на Різдво, якщо так можна висловитися, – відзначив предстоятель. – Ми повинні це «вкрадене Різдво» повернути Христові. Повинні внести контекст Спасителя в суспільство, що женеться за комерцією, за магією, втрачаючи зв'язок з Богом... Ми можемо стати схожими на тих, до кого стукало святе сімейство, а їм відповідали: для вас тут місяця немає».

ЯК ЗАСЛУЖИТИ БОЖУ ЛЮБОВ - ВІДПОВІДАЄМО НА ЗАПИТАННЯ

«Як можна заслужити Божу любов? Бо я не впевнена, що Бог мене любить і що Йому є до мене діло. Чому я маю вірити, що Бог мене любить, тим більше, що я така недосконала...»

Отже, як заслужити Божу любов? Відповідь – ніяк! Утім, як і любов будь-кого іншого. Любов заслужити в принципі неможливо. Її можна лише прийняти – або не прийняти.

Але що робити, коли не впевнений, що Бог тебе любить і що Йому є до тебе діло.

Трапляється, що людина, яку любиш, не відповідає взаємністю. І тут нічого не поробиш – мусиш прийняти цей неприємний факт, змиритися і жити далі.

Але ніколи (!) не можна проєктувати таку ситуацію на стосунки з Богом. Він – Єдиний, у Чий любові можна не сумніватися. І проблема не в Ньому – проблема в вас. А точніше – у вашій самооцінці.

Хто ви?

Ви – дорогоцінна душа,

заради якої Бог-Отець послав Ісуса на хрест. І послав з однієї-єдиної причини: інакше спасти вас було неможливо. Так написано в Біблії, а вона – істина в останній інстанції.

Він спас, бо любить. Любить по-справжньому, тобто ні за що.

Чому? Бо іншого такого, як ви, у Нього немає. Ви, навіть така недосконала людина (зрештою, хто з нас досконалий?) – у Нього одні-єдині. І Він любить вас так, що готовий навіть померти за вас.

Власне, це Він і зробив. А значить, Йому точно є до вас діло.

Якщо ви вже вірите в це, наступний крок – прийміть Його любов. Вчіться відповідати на неї своєю любов'ю.

Розмовляйте з Ним, радьтеся, просіть, жалійтеся, врешті-решт. Бо так, як Він, вас ніхто не здатний зрозуміти.

Бог любить всіх, бо Його суть – любов. От тільки, люблячи усіх, Він кимось тішиться, а через когось засмучується, і з цим треба негайно розбиратися.

Хай вами Він тішиться!

Лєся БОГДАНОВА.

ОРГАНІЗАЦІЯ UN WATCH НАЗВАЛА 10 КРАЇН З НАЙВИЩИМ РІВНЕМ ПОРУШЕННЯ ПРАВ ЛЮДИНИ У 2020 РОЦІ

Правозахисна організація UNWatch опублікувала доповідь, назвавши 10 країн, уряди яких у 2020 році піддавали своїх громадян тортурам, тюремному ув'язненню, голоду, а також переслідували людей з релігійних чи політичних мотивів

Китай посів перше місце в списку країн, в яких систематично порушили права людини в минулому році.

За Китаєм слідує Іран, Камерун, Венесуела, Саудівська Аравія, Зімбабве, Куба, Туреччина, Північна Корея і Росія.

«Китай загнав мільйон уйгурів в табори, посадив до в'язниці правозахисників, поламав Тибет, змусив мовчати хоробрих чоловіків і жінок, які говорили про коронавірус – таких, як доктор Лі Вен'янь і журналіст Чжан Чжань, і задушив свободу в Гонконзі», – відзначили в UNWatch і закликали Організацію Об'єднаних Націй вжити заходів.

У правозахисній організації пояснили,

що ідеологічні мотиви порушень прав людини в цих країнах різні: Північна Корея, Венесуела, Куба і Китай – це комуністичні або соціалістичні держави.

Зімбабве, Росія, Туреччина і Камерун управляються авторитарними лідерами, які утримують владу за допомогою насильства.

Саудівська Аравія і Іран керуються ісламськими традиціями.

Попри порушення, Росія, Куба, Венесуела, Камерун і Китай входять до Ради ООН з прав людини, підкреслили в доповіді правозахисники.

Представники правозахисної організації UNWatch запропонували список причин, через які згадані вище країни увійшли в список:

* Уряд Ірану стратив критиків режиму, фінансував масові вбивства в Сирії і тероризм, збив пасажирський літак і вбивав мирних демонстрантів.

* У Камеруні катували до смерті журналіста Самуеля Абуве, вбивали школярів

і погрозували політичним опонентам.

* У Венесуелі вбивали критиків уряду, проводили фальшиві вибори та ігнорували гуманітарну кризу, від якої постраждали мільйони.

* Саудівська Аравія бомбила тисячі еменців, садила в тюрми правозахисників і змушувала мовчати критиків обмеженнями на поїздки.

* Уряд Зімбабве заарештував журналіста Гоупвелл Чін'оно, катував протестувальників і бив людей, які критикували дії влади під час пандемії.

* Влада Куби придушувала протести мирних жителів, захоувала торгівлю наркотиками і блокувала постачання продовольства і медичної допомоги.

* У Туреччині до тюремного ув'язнення засудили правозахисника Османа Кавалу, перекирили водопостачання для 460 000 курдів.

* Уряд Північної Кореї утримував 100 000 осіб у таборах, де вони піддавалися примусовій праці, голоду, побиттю і стратам.

* У Росії отруїли опозиціонера Олексія Навального, 362 політичних діячів піддали тюремному ув'язненню, 300 свідків Єгови стали жертвами переслідувань з боку влади.

The Christian Post.

ЯК ВІДНАЙТИ ВТРАЧЕНУ СУТЬ РІЗДВА

Невдалі експерименти з прикрашення головної ялинки на Софіївській площі у Києві відьмацьким капелюхом відкривають ширше коло проблем, ніж просто відсутність естетичного смаку у дизайнерів та бажання зробити святкування не таким, як завжди.

Запланована стилістика декорацій не лише ігнорувала суть Різдва, але й повністю йому суперечила. Заміна предмету на верхівці ялинки є мінімальною дією з боку влади, щоб виправити помилку, але вона не виправить найбільшої проблеми традиції святкування – ігнорування релігійної суті Різдва.

Протягом багатьох століть Різдво залишалося святом №1 для європейців. Але поступова секуляризація і втрата інтересу до релігійних практик змінили традиції святкувати Різдво. В Україні десакралізація свята має дві сторони – історичну локальну і тенденційну глобальну. Обидві можна назвати крадіями Різдва, які збочують святкування від основного змісту – народження Ісуса Христа.

Різдво vs Новий рік

Обидва свята в християнській традиції стоять поруч не випадково. Новий 2021 рік ми відраховуємо від народження Христа. Але більшість сучасних традицій святкувати зимові свята так чи інакше пов'язані з радянськими святкуваннями або є результатом спричиненої комуністами деформації традиційних українських.

Переслідування Різдва радянською владою – маловідомою сторінкою історії СРСР. Відразу після захоплення комуністами влади розпочалися антиріздвяна та антивеликодня кампанії. Удні відзначення найбільших християнських свят комсомольці влаштовували антирелігійні демонстрації з опудалами різних богів, які демонстративно спалювали.

До боротьби з релігійними святами комуністи поставилися з традиційним бюрократизмом і захопленням доносів: збирали та публікували дані про людей, які відвідували храми на свята, проводили інформаційні кампанії серед колективів підприємств та особливо у навчальних закладах.

До антирелігійних демонстрацій залучали навіть вихованців дитсадків.

Попри комсомольський запал не вдалося знищити традиції відзначення релігійних свят і викоринити в народі бажання святкувати. З 30-х років ХХ століття радянська влада змінює тактику: замість заборони Різдва приходять заміна його на Новий рік з новими, дещо схожими традиціями.

Замість різдвяної ялинки – новорічна, замість Вифлеємської зірки – п'ятикутна червона зірка, замість Святого Миколая – світський Дід Мороз.

Образ останнього комуністи дещо переписали і використовували також як символ радянської пропаганди. Комсомольці намагалися пародіювати все, а тому в повоєнні часи навіть з'являються «вертепи» з Дідом Морозом і п'ятикутною зіркою.

Для закріплення й уніфікації святкових традицій була створена Комісія з нових радянських обрядів, що діяла з 1970 року. Радянський Новий рік швидко здобував популярність, бо святкування мали спільні риси з різдвяними, до того ж влада успішно сприяла новорічним «ялинкам» у закладах освіти та на площах міст.

Ці новорічні, а не різдвяні традиції успадкувала незалежна Україна. Вони доповнилися відзначенням Дня святого Миколая та Різдва (25 грудня і 7 січня), проте головним святом, як і в Союзі, залишається секуляризований Новий рік. Звідси і походить нерозуміння деяких громадян, чому ялинка на Софіївській площі має бути пов'язаною з Різдвам, а зірка на її верхівці – вифлеємською.

Christmas vs X-mas

Глобальний бік десакралізації свята – не менша проблема, ніж радянський спадок. Секуляризація Заходу і культура споживання за кілька десятиліть надали дню народження Ісуса Христа зовсім інший зміст і навіть назва «Christmas» дедалі частіше перетворюється на «X-mas».

Така мовна метаморфоза відбулася через бажання певних груп людей зробити свято більш «інклюзивним». Через те, що популярність Різдва не залишає нікого поза увагою, однак не всі раді святкувати саме народження Ісуса Христа, агностики і просто неоцерковлені люди підтримали ідею

секуляризації християнського свята, щоб взяти із святкування привід веселощів, але відмовитися від власне релігійного змісту.

Ця контроверсійність написання неодноразово ставала предметом «війн за Різдво» та критики з боку консервативних політиків на Заході та відомих проповідників (наприклад, Біллі Грема).

«X-mas» є спробою поступово вивести Ісуса Христа зі святкування, щоб навіть у назві не залишилося первинного сенсу. Таку «інклюзивність» підхопили багато світових компаній і брендів, які побачили в секуляризації свята можливість охопити значно ширшу цільову аудиторію, ніж лише християн. Під «X» можна поставити будь-що, що важливе і цінне для світської людини, надати зимовим святам певної атмосферності й чарівності, але тільки без прямого релігійного змісту.

Разом з тим щоб не відштовхнути істинних християн незрозумілим «X», прихильники толерантного скорочення звертають увагу на давню традицію такого варіанту написання, мовляв ще у XVI столітті використовували «X-mas» для позначення Різдва.

Але цей аргумент – це лукава аналогія, бо реалії XVI століття не передбачали трактування «X-mas» як чогось, окрім Різдва, натомість у сучасному світі доводиться постійно нагадувати, що 25 грудня – це народження Ісуса Христа, а не просто привід обмінятися подарунками.

Довкола Різдва сформувався споживацький культ. Торговельні мережі в грудні отримують близько 30% річного прибутку. Десакралізація Різдва нероздільно пов'язана із культурою споживацтва. Передсвяткова метушня і пошуки подарунків перетворюються на своєрідний культ та перебивають сам привід святкування.

Зима, ялинки, олені, подарунки – за останні десятиліття саме вони, а не Ісус, стали основою духа Різдва.

Час повернутися до джерел?

Святкування завжди має супроводжуватися радістю. Але що є насправді причиною радості? Істинна радість від свята – не в якомусь чарівному настрої і не в горі подарунків, але в надії, яку дав прихід Ісуса Христа на землю.

Проте щоб оцінити цю надію, треба смиренно визнати свій статус і становище в цьому світі.

Святе Писання говорить: «...бо всі згрішили і позбавлені Божої слави, але дарма виправдуються Його благодаттю, через відкуплення, що в Ісусі Христі» (Римляни 3:23-24).

Отже, кожен, хто усвідомлює свою гріховність та вірить у спасіння по благодаті, буде радіти народженню Спасителя.

Справжня цінність Різдва – в його глобальності. Це не просто народження пророка чи видатного історичного діяча, це народження Спасителя. Чиє життя, жертва і воскресіння стосуються абсолютно кожної людини на землі.

Люди або приймають Христа, отримують прощення і духовне відродження, або не приймають і не вірять в жертву, залишаючись в гріхах, як і пише апостол Павло в 1 Посланні до коринтян.

Чому ж так непросто утримати суть Різдва на поверхні? Коли світська людина не пізнала цієї благодаті, то змушена вигадувати заміники – земні атрибути.

Вони формують настрої, але не здатні повторити сенс. Проте іноді в процесі десакралізації Різдва беруть участь і оцерковлені люди, які, щоправда, сповідують ліберальне християнство.

Вони применшують чи взагалі заперечують скорботу від первородного гріха і таким чином не здатні усвідомити важливість народження Того, Хто забере цей гріх.

Мар'яна ЧОРНА.

«Християни для України».

ГРІХОПАДІННЯ: ЩО РОЗПОВІДАЄ БІБЛІЯ

Мабуть, головна властивість, яка уподібнює людину з Богом, – свобода вибору. Її поведінка не визначається рефлексами і зовнішніми подразниками, як у тварин, людина сама обирає якийсь варіант поведінки з кількох можливих. Створюючи істоту зі свободою волі, Бог ішов на ризик: ця воля може обернутися проти Його власної волі. Так воно і сталося.

Книга Буття описує цю історію мовою образів. Серед усіх дерев раю тільки одне було заборонене для людини, і Біблія називає його деревом пізнання добра і зла. Дійсно, свобода волі припускає, що людина може самостійно, не спираючись на Бога, встановити, що для неї добро, а що – зло.

Напевно, саме це має на увазі розповідь про заборонені плоди з цього дерева, які за навіюванням змія скуштувала Єва, а потім почувала ними Адама (до речі, ніщо в Біблії не вказує на конкретний плід, наприклад, на яблуко).

Ми не можемо точно встановити, як виглядала ця подія насправді. Але розповідь про перше гріхопадіння відбиває історію мільйонів інших гріхопадінь.

У мить, коли Адама немає поруч, коли нікому підказати і вберегти від необачного кроку, Єву починає споконшати якийсь змій, який «був хитрішим за всіх звірів польових» (Буття 3:1).

Хто це? Книга Буття не дає жодної відповіді, але в наступних біблійних книгах, особливо в Новому Заповіті, ми зустрінемо повний портрет цієї істоти.

Біблія визнає, що у світі існують розумні і безтілесні духи, також наділені свободою волі. Одні з них обрали підпорядкування Богові, інші повстали проти Нього ще раніше, ніж таке питання постало перед людиною.

Головного бунтівника Старий Заповіт називає сатаною, тобто супротивником, а Новий Заповіт – дияволом, тобто брехуном.

Він і зображений тут у вигляді змія. Брехун починає з брехні, намагаючись виставити Бога безжалюгідним деспотом: «Чи дійсно сказав Бог: не їжте ні від якого дерева в раю?» (Буття 3:1) – запитує він Єву.

Жінка відразу ж спростовує слова змія, але... додає щось від себе до повеління Божого: «Тільки плодів з дерева, яке посеред раю, сказав Бог, не їжте їх і не доторкайтеся до них, щоб вам не померти» (3:3).

Насправді заборони торкатися до плодів не було. А змія продовжує свою атаку: «Ні, не вмрете, але знає Бог, що того дня, коли ви з'їсте їх, розкриються очі ваші, і ви будете, як боги, що знають добро і зло» (3:4-5).

Ось вона, спокуса уподібнитися Богові власними зусиллями, прийнявши чудодійні ліки. Досі їй вистачало інших плодів, але тепер жаданими стали саме ці, «ї взяла плодів його і їла; і дала також чоловікові своєму, і він їв» (3:6).

Очі перших людей дійсно розплющилися. Але замість того, щоб побачити себе хитромудрими (єврейською це слово звучить як «арумім»), вони виявили, що вони голі (єврейською «ейрумім»), майже те саме, але яка між ними різниця!

Про таку незначну і тому вражаючу різницю варто поговорити особливо.

Неганебна голизна

Про Адама і Єву після створення сказано: «І були вони обоє нагі, Адам і дружина його, і не соромилися» (Буття 2:25). Тут використане єврейське слово «аром», яке зазвичай означає неганебну голизну. У такому вигляді народжуються немовлята (Іов 1:21 і Екл. 5:14), у такому вигляді могли бути навіть пророки, що сповіщали певну важливу звістку (Іс. 20:2-4).

Порівняння з немовлятами особливо важливе для нас: маленька дитина не знає ніякості, бо їй нічого приховувати, особливо перед своєю матір'ю. У радості чи горі дитина біжить передусім до неї, щоб поділитися любов'ю чи отримати втіху. Вона легко і природно може бути в присутності матері сама собою, і їй немає жодної потреби щось ховати.

Такими були перед Богом і Адам з Євою, і один від одного їм було нічого приховувати. А тепер тільки іноді повертається до нас тінь цього стану неганебної голизни – між людьми, які нескінченно люблять і довіряють один одному...

Але скуштувавши заборонений плід, Адам і Єва дійсно прийшли до нового знання. Та дізналися вони зовсім не те, що очікували: «І розкрилися очі у них обох, і пізнали вони, що нагі, і зшили вони фігове листя, і зробили собі оперезання» (Буття 3:7).

Український переклад ніяк не відмічає цю різницю, але в оригіналі тут стоїть інше слово, ніж у розповіді про неганебну голизну. Тут стоїть слово «ейром». Це не просто «голий», а «ганебно голий»: так виглядають викрадені в рабство полонені (Повт. Зак. 28:48) або жінки, з яких насильно зривають одяг (Єз. 16:39).

По суті справи, історія гріхопадіння – це історія про те, як невинно оголені («аром») люди захотіли стати хитрими («арум»), а в результаті виявили, що вони просто ганебно голі («ейром»).

Безневинна голизна дитинства, в якій вони перебували до гріхопадіння, виявилася несумісною з таким «пізнанням добра і зла». Тепер вони знали про себе щось таке, що примушувало їх ховатися.

Християн переслідують навіть під час святкування Різдва

В африканських та азійських державах християни стикаються з погрозами, насильством чи утисками з боку недружніх до християн груп (найчастіше це ісламісти).

Тому переслідуванню доводиться святкувати Різдво підпільно.

Християни на Близькому Сході не можуть публічно святкувати Різдво за межами своїх домівок або в церквах, тому що ісламістські угруповання, наприклад, такі, як Хамас та Палестинський ісламський джихад, контролюють ці території. І переслідуванню доводиться святкувати Різдво в сімейному колі без афішування свята.

Натомість у Лівані дружною ставляться до християн. Ця держава вже понад десятиліття приймає християнських біженців з Ірану, Іраку та інших держав, де ісламісти їх переслідують.

Попри постійну нестабільність зростає кількість церков і присутність християн у державах Перської затоки, що здавалося неможливим ще кілька десятиліть тому.

А в Індії радикальні індіюїсти систематично погрожують християнам і вчиняють напади на них (наприкінці 2020 року в ході такого нападу був убитий пастор в Путидці після хрещення новонавернених).

У Пакистані ситуація така ж. 27 грудня стало відомо про початок масових втеч пакистанських християн з регіону Чарара через погрози й напади місцевих мусульман.

Найскладніша ситуація залишається в Африці. Напередодні Адвенту ісламісти напали й закидали коктейлями Молотова православні церкви та будинки християн за 200 миль на південь від Каїра.

Протягом різдвяного тижня зафіксовано низку нападів на християн. А в Нігерії ситуація ще жахливіша:

терористи з «Боко-харам» напали на християнське село та спалили церкву за кілька днів до Різдва.

Як повідомляє Christianity Today, терористи вбили сімох людей, спалили з десяток будинків та викрали зібрані християнами продовольчі товари, які готували, щоб роздати жителям на Різдво.

«Боко-харам» вже багато років тероризує нігерійських християн. Вони використовують аналогічну тактику в більшості своїх нападів (приїжджають в села на автомобілях і мотоциклах зі зброєю та вчиняють терористичні дії, грабують, вбивають та викрадають людей).

Найбільш відомий напад стався у 2014 році. Тоді бойовики викрали майже три сотні школярів, третина з яких перебувають в полоні досі.

Бойовики з етнічної групи Фулані також здійснили кілька нападів на християнські села і викрали пасторів та інших служителів.

Уже багато років північна і східна частини Нігерії залишаються оплотом розбою і тероризму щодо послідовників Христа.

«Українські християни мають унікальну свободу, – читаємо на сайті «Християни для України». – Ми маємо бути вдячні Богу за неї, захищати свободу віросповідання і використовувати цей час для максимального поширення Євангелія. Разом з цим варто не забувати в молитві про тих братів і сестер, які не мають таких сприятливих умов для сповідання своєї віри».

Нагадаємо, що щонайменше 11 осіб було вбито в результаті нападу бойовиків «Боко харам» на село Пемі в штаті Борно, в якій проживають переважно християни.

Аналітик Open Doors Ілля Джаді пояснив, що мета «Боко харам» – створення халіфату і встановлення законів шаріату на північному сході країни.

А християни в Китаї зазнали посиленних переслідувань протягом різдвяного сезону, коли влада припинила багато богослужінь.

Михайло Паночко: «ГЕНДЕР» Є ІДЕОЛОГЕМОЮ

(Закінчення. Початок на 1-й стор.)

– У згаданому вже відкритому листі акцентується увага на тому, що під час проголошення присяги українському народові кожен президент кладе руку на Конституцію України та на Пересопницьке Євангеліє. У чому сенс такої процедури?

– Вона означає: усе, що записано як в Основному Законі, так і в Євангелії, – це непорушна основа для відповідальної та мудрої діяльності глави держави під час його каденції. Рука, покладена на Конституцію, означає, що президент обіцяє дотримуватися світських законів, а на Біблію – моральних законів.

проти аморальних вчинків, які руйнують суспільство. Натомість останніми роками з усе більшою тривогою спостерігаємо під парламентським куполом ініціативи, що загрожують гнівом Всевишнього для України.

Мойсеїв Закон, яким керувалися євреї у Старому Заповіті, можна звести до одного простого правила. Господь неодноразово звертався до народу: «Будеш виконувати Мої закони – будеш благословенний, не виконуватимеш – будуть прокляття та біди». Трагічна історія ізраїльського народу – доказ правдивості цих слів.

– При просуванні так званої гендерної ідеології лобісти зазвичай обґрунтовують свої дії

чесноти у фундамент євроспільноти, натомість видобали собі мертві колоски та пропонують Україні мертву воду. Я би рекомендував усім, хто читатиме цю статтю, згадати байку Івана Крилова «Свиня під дубом».

Свиня під Дубом віковим / Наїлась жолудів досхочу, до двала; / Наївшись, виспалась під ним; / А потім, очі продираючи підняла, / І рило корінь Дуба підривати стала. / «Адже це дереву біда, – / Їй з Дуба Ворон промовля, – / Коли коріння ти оголиш, воно засохнуть може». / «Хай сохне, – каже тут Свиня, – / Мене те анітрохи не турбує / У нім не бачу толку я, / Нехай це кожен чує; / Хоч вік його не будь, нітрохи не шкодує; / О лиш би жолуді: адже від них я і жирую». – / «Невдячна! – мовив Дуб до неї тут, – Коли б могла ти вгору рило підійняти / Тобі, нарешті, стало б знати, / Що жолуді на мені ці ростуть». / І неук також, як сліпець, / Учені праці і вчення, / Усю науку лає, / Не відчуваючи, що їх плоди збирає.

Нехтування християнськими цінностями вичерпає ліміт Божого довготерпіння. Я свідчу відкрито: Господь забере Свою охорону від тих держав, які 75 років тому створили Організацію Об'єднаних Націй, але не дбають про духовну основу своїх народів.

– Борцям із пропагандою гендерної ідеології часто дорікають, що вони, мовляв, воюють проти інших людей, аби дискримінувати, знищувати їх, кидати до в'язниці та переслідувати.

– Це брехня та маніпуляція. В Україні немає жодного рішення суду про неприйняття на роботу, ув'язнення чи вбивство когось за те, що він, бачте, гей. За професією гомосексуалісти можуть бути і лікарями, і модельєрами, і журналістами, і знаними фахівцями в інших галузях.

Водночас ми категорично проти того, щоби хтось із них демонстрував і рекламував свою гріховну неміч, щоби діти бачили таку мерзоту. Марші напівголих розмальованих людей, які язика виставляють, жести недостойні показують, – це не культура.

– Навіщо, на вашу думку, влаштовуються так звані гей-паради, та ще й у центрах міст?

– Для того, щоби, діючи за маніпулятивною технологією вікон Овертона,

нав'язати молоді та взагалі суспільству гріховний стереотип поведінки.

– Відносно недавню президент Польщі Анджея Дуда заявив: «ЛГБТ – це гірше комунізму». Як би ви могли прокоментувати ці слова?

– Цілковито підтримую цю позицію. Приклади парламентів і лідерів інших сусідніх країн, зокрема Хорватії, Румунії, Угорщини, мають надихати нашу владу на піддаватися злу, а стояти на захисті України.

Знаю, що наші противники в разі приходу до влади не терпітимуть жодної критики та знищать усе до кореня. Для них дуже важливе публічне визнання та закріплення в законі так званого гендерного порядку денного. Ось тоді почнеться повна руїна, яку навряд чи хто зможе зупинити.

«Покинули Мене, джерело живої води, щоби собі подовбати водозбори, водозбори поламани, що води не тримають» (Єр. 2:13), – каже Господь, звертаючись до народу Ізраїля. Бог жаліє людину, бо знає, що без Нього людству гаплик, смерть і розвал. Наші серця мають бути чутливими, інтуїція має працювати. Не можна переходити червоні лінії.

– Опоненти часто дорікають християнам, закликаючи виявляти любов до ближнього, адже цьому, мовляв, вчить віра.

– Вони обманюють. Ісус ніколи не закликав проявляти любов до гріховності. Біблія чітко розділяє дві речі: людину та гріх.

Сьогодні йде підміна понять. Скажімо, мама виявляє любов до сина, але вона не любить духа наркоманії, який нищить її дитину. Дружина кохає свого

Івася, вона давала клятву в храмі, що шануватиме його. Чоловік став алкоголіком. Хіба дружина любить алкоголізм, який спотворив її коханого Івася? Ненавидячи гріх, який зруйнував сім'ю, вона не може миритися і з чоловіком. Івася вона кохає, але нечисть, яка в ньому живе, вона не зносить.

Бог дав кожному Свій образ людяності, доброти, моральності. Худоба не має моралі, лише потреби – їсти, пити, спати. Людська ж істота має внутрішній моральний закон, вкладений Богом-Творцем.

– Ми, як християни, маємо дбати про тих, хто потрапив у пастку залежностей. Саме проявляючи любов до тих, хто пішов шляхом сексуальних збочень, ми маємо давати їм надію про можливість порятунку.

– Так. Біблія чітко вчить, що любити, а що – ні. Не треба нас заколисувати, що Бог усе сприймає з любов'ю. Ні, тисячу разів ні. Лікар любить хворого пацієнта, але ненавидить рак, який його поїдає, бере скальпель і ріже, викидає частину зараженого тіла. Відтинають частину руки, ноги, коли починається гангрена. Хіба лікар жорстокий? Хіба він має миритися з раком або іншою хворобою? За такою логікою давайте будемо вітати та благословляти коронавірус.

Отже, не можна ставити знак рівності між людиною як особистістю та її гріховними поглядами й забавками, які спрямовані на руїну, шкоду та смерть. Багато моїх однолітків давно вже в могилі – не через хворобу, а тому, що зловживали алкоголем. Лише двоє померли від недуги, а решту всіх з'їв дух алкоголізму.

– Ви звертаєте також увагу на те, що під час інавгурації президента, як і на багатьох інших урочистих заходах, виконується молитва за Україну «Боже великий, єдиний, нам Україну храни». Яке значення має ця традиція?

– Ми, мільйони громадян, із благоговінням співаємо цей духовний гімн, де просимо: «Світлом науки і знання нас, дітей, просвіти...» До кого ми звертаємося з проханням про захист України? До того самого Всевишнього, Якого згадуємо в Преамбулі Конституції. Бог готовий боронити Україну, але за умови дотримання нами морально-духовних засад: і конституційних, і євангельських. Іншого шляху немає. Бог не може благословити злодія, корупціонера, збоченців, адже Він – проти їхніх діянь,

тим, що Україна, прямуючи до членства в Європейському Союзі, має реформуватися відповідно до встановлених стандартів прав людини. Звісно, при цьому замовчується той факт, що завдяки таким своїм фундаторам, як Альфіде де Гаспері, Конрад Аденауер і Роберт Шуман, Євросоюз вибудовувався як спільнота народів, яка в основу поклала християнські цінності.

– Звертаючись до Свого народу, євреїв, Бог сказав: «Два великих зла зробив Мій народ: Мене, джерело живої води покинули, а видобали собі інші водозбори, які не тримають води» (Єр. 2:13). Християнськими цінностями молоде покоління Європи знехтувало, на жаль. Вони не вдячні батькам, які заклали християнські

цінності, щоби хтось із них демонстрував і рекламував свою гріховну неміч, щоби діти бачили таку мерзоту. Марші напівголих розмальованих людей, які язика виставляють, жести недостойні показують, – це не культура.

– Навіщо, на вашу думку, влаштовуються так звані гей-паради, та ще й у центрах міст?

– Для того, щоби, діючи за маніпулятивною технологією вікон Овертона,

ВЕЛИКА РАДІСТЬ ЖІНОЧА ІСТОРІЯ

Є любов, яка заснована на заслугах: я люблю тебе, якщо ти любиш мене у відповідь. Є любов, заснована на умовах: я люблю тебе, тому що...

Та справжня любов не залежить ні від заслуг, ні від умов. Це любов просто діє. Вона незаслужена. Безумовна.

Вискажете, що такого не буває? Це казка, це неможливо... Але ви помиляєтеся. Саме така любов явилася на Різдво. Смирена любов. Смирення – це спустошення себе. Це сила під контролем, яка дозволяє думати про себе скромно. Це прийняття Божої оцінки про себе – без усяких аргументів. Смирення завжди приводить до прийняття. А прийняття, у свою чергу, змінює нас.

І якщо мені важко любити когось, то це лише тому, що я не приймаю цю людину. А не приймаю саме тому, що мені не вистачає смирення.

Гордість веде до відкинення і байдужості до людей. А байдужість – протилежність любові.

Одне з двох найбільших чудес в історії людства сталося на Різдво – коли Бог став Немовлям. Ісус залишив Свою силу, щоб стати Боголюдиною, прийняв нас (завдяки хресту) і полюбив нас (помер і воскрес, щоб викупити нас).

Релігія каже: якщо ти старанно працюєш, чиниш добрі діла, Бог буде любити тебе.

Ісус каже, що любить тебе... Любить всупереч... Усе, крапка.

Тому Різдво – це велика радість для людей.

«Не лякайтесь, бо я ось благовіщу вам радість велику, що станеться людям усім. Бо сьогодні в Давидовім місті народився для вас Спаситель, Який є Христос Господь» (Луки 2:10-11).

Народився для вас! То як вам не радіти?

Різдво Христове – це дуже жіноча історія. І не тільки тому, що даром народження дітей володіють лише жінки. А й тому, що це – великий завершений цикл, початком якого була Єва, а закінченням – Марія.

Вигнання з раю, втрата спілкування з Богом, набуття гріховної природи, що передається усім майбутнім поколінням, – це все подарувала людству Єва, яка першою згрішила, скуштувавши заборонений Богом плід.

Але це стало не тільки її особистим тягарем і прокляттям – цей вантаж тягнув на собі весь жіночий рід, кожна дочка Єви кілька тисяч років.

Дивовижний і прекрасний божественний план спасіння передбачав спокутування через втілення Бога в образ і подобу людини. Але ще більш несподіваним і парадоксальним став спосіб втілення Бога в людину – через природне народження від дочки Єви на ім'я Марія.

Бог вигнав жінку з раю в покарання за гріх, і Він же вирішує саме через жінку подарувати людству Немовля Ісуса – Спасителя від всіх гріхів.

Марія повернула Єві принижену гідність і втрачену чистоту. Точніше, милостивий Творець розпорядився, щоб історія розгорнулася і завершилася саме так – настільки людяно і красиво.

Образи Єви і Марії – дуже глибокі і драматичні. Їх потреба в Спасителі задовольнилася цілком. А разом з тим – і наша.

Руслан КУХАРЧУК.

ПІДСТУПНОГО НАСТУПУ НА СІМЕЙНІ ЦІННОСТІ

На першій зустрічі Всеукраїнської Ради Церков і релігійних організацій з прем'єр-міністром Денисом Шмигалем, яка відбулася кілька місяців тому, я запитав у нього: «Хто в Україні відповідає за моральне здоров'я нації?». Очільник уряду відповів: «Держава... Є хороши і чинний закон «Про захист суспільної моралі», але про нього ніби забули».

— Понад п'ять років тому Національна експертна комісія України з питань захисту суспільної моралі була ліквідована.

— Так, і відтоді немає єдиного органу, який би на державному рівні займався захистом суспільної моралі. Держава нагадує корабель, який не має ані карти, ані компасу для руху. Без духовних орієнтирів ми плинемо невідомо куди.

— Поштовх активній пропаганді ідеології «гендеру» дав прийнятий 15 років тому закон «Про забезпечення рівних прав та можливостей жінок і чоловіків». Там «оселився» термін «гендерна рівність», який активно використовують наші опоненти всупереч інтересам обох статей і заради реалізації антисімейних ініціатив певних законотворців. Фактично, йдеться про підміну поняття «стать» і прагнення замінити його такими антинауковими витворами, як «гендерна рівність», «сексуальна орієнтація», «гендерна ідентичність».

— Терміни «гендер», «гендерна ідентичність», «сексуальна орієнтація» не варто вводити в правове поле України, бо вони шкідливі за суттю і визначенням і ведуть до руйнації суспільства. Я якось запитав Лілію Гриневич: «Навіщо ви дурниці говорите? Ви – жінка, міністр освіти. У чому ваше ущемлення?». У лікарні більшість жінок, а не чоловіків, але ж ми не кричимо: давайте мужиків туди наженемо, бо ж там, бачите, 70 відсотків – медсестри, санітарки. Нерівність між чоловіками та жінками – це вигадка.

— Прецедентів абсурду, влаштованого гендеристами, не бракує. Кілька років тому в Києві проходила конференція промислових профспілок із проблем так званої гендерної рівності. Представник металургів

розповів, що, виконуючи урядовий наказ, вони зняли будь-які обмеження для жінок на високооплачувану роботу в гарячих цехах і на інших ділянках, де завжди працювали лише чоловіки. Проте за півроку жодна жінка не спокусилася таким шансом заробляти більше.

— При владі мають бути мудрі люди, а не з іспитим мисленням, котрі виставляють Україну на посміховисько. Природа жінки тисячоліттями не змінювалась, а хтось у XXI столітті хоче перелаштувати її на кимось вигаданий лад. Такі спроби – проти законів природи. Вони свідчать про те, що якась невидима диявольська сила штовхає людей до великої прірви, можливо, останньої.

— В очах Бога всі люди однаково цінні, але не можуть мати однакових функцій, враховуючи різні біологічні, психологічні та інші особливості. Ось як на цю тему висловила ся в приватній бесіді зі мною професорка, докторка філології зі Львова Олександра Сербенська: «Ми, жінки та чоловіки, – різні, але ми рівноцінні. Усі розмови про рівні права – від лукавого». Думка вченого вцент розбиває гнилу основу провідників гендерної рівності, які діють на руйнування християнських цінностей – основи життя та сім'ї в Україні.

— Зверніть увагу, що не теперішній уряд започаткував ці процеси, крен пішов раніше. Чинне керівництво Кабінету Міністрів України підхопило згубну активність політичних сил, які

були при владі, а нині проголошують себе орієнтованими на Євросоюз.

— Уже багато років поспіль українських держслужбовців і працівників бюджетних установ – військовослужбовців і правоохоронців, медиків і освітян – так звані експерти з «гендеру» насичують інформацією про боротьбу з дискримінацією за ознаками так званих гендерної ідентичності та сексуальної орієнтації, про забезпечення гендерної рівності, про захист прав ЛГБТ тощо. Такі заходи відбуваються під дахом університетів та інститутів, міністерств і державних адміністрацій. Їх підтримують уряди інших країн і проголошують як такі, що ведуть Україну до світових і європейських стандартів із прав людини. На останніх загальнонаціональних і місцевих виборах було запроваджено так звані гендерні квоти. Як на мене, це робиться з далеким прицілом, аби у перспективі відкрити шлях ЛГБТ до керма країною на всіх рівнях влади: від місцевого до найвищого.

— Сьогодні піднялася уся нечиста рать, схожа на ту, що вже обманювала, пропонуючи світле комуністичне майбутнє. Сотні мільйонів вірили в оману. Закінчилося все трагічно: ГУЛАґами; голодоморами; невинно вбитими, страченими, замордованими, закатованими людьми...

— Чому ідеї комунізму, що виникли у Західній Європі, там коріння не пустили, проте цей дух

знайшов гарний ґрунт на території Росії?

— Там люди Біблію знали і тих дурних ідей не прийняли. Бідноту ж російську легко було вести в оману гаслами: «Рабочим – фабрику, а крест'янам – землю!». Гітлер пішов дорогою нацизму. Як на жирного черв'ячка, десятки мільйонів німців кльнули на ідею найкращої нації, пішли за фюрером і встелили власними трупами тисячі кілометрів. Комуністичні, нацистські, інші людиноненависницькі режими дурили народи та морили їх голодоморами. Дві світові війни, в які було втягнуто низку цивілізованих держав, забрали загалом понад 100 млн жертв вбитими та покаліченими, спричинили багато руйн. Ці трагедії попереджають і воляють: «Люди, схаменіться! Ви наближаєтеся до нової, тисячократно страшнішої війни!» Гряде третій «-ізм», який пощади не дасть нікому. Попередній «-ізм» хоча б дітей народжували, там принаймні потомство було, а в нового його нема. Фініш і крах. Хто би міг 30 років тому подумати, що у нас руйнуватимуться базові поняття, що якісь невідомі люди в Міністерстві освіти і науки за грантові кошти викидватимуть із книжок слова «мама», «тата», «сімя».

Фактично, проти християнських цінностей точиться явна, неоголошена, страшна війна. Це сигнал, що Господь відступає від нації, мовляв, як хочете, так і розвивайтеся. Прагнете мати фюрерів, генеральних секретарів? Ідіть за ними! Наслідки пожинатимете ви самі...

— Заходи з пропаганди традиційного родинного життя, що проходять щороку в різних містах, зазвичай велелюдні. Сімейна хода в столиці збирає до 10 тисяч учасників, хоча нікого спеціально туди не мобілізують. За кілька тижнів опоненти проводять свої так звані марші рівності, які відомі під назвою «гей-паради». Упродовж року відбуваються й інші аналогічні провокації з боку пропагандистів сексуальних девіацій. Щоби духовно боронити українські вулиці та площі, ми влаштовуємо мирний Міжконфесійний марафон «Молитовна вартя: за родину, за святість нашого народу, за охорону духовного світу

дитини». На цю подію виходить значно менше люду. У настоятелів деяких церков і очільників спільнот знаходяться різні пояснення на кшталт: «Ми не йдемо, щоби не привертати увагу до гей-параду»; «Ви йдіть, а ми вдома чи в храмі молитимемося за вас»; «У моїй парафії збоченців нема, то і сенсу протестувати немає»...

— Ми готові. У будь-який момент 10 тисяч нашої молоді буде на Хрещатику. У нашому братстві 30 тисяч молоді, яка знає, за що та куди йде. Потрібен лише сигнал.

— Я молюся за те, щоби нашу міжконфесійну молитовну вартю очолили єпископи всіх українських Церков, як це було під час революції Гідності. Ось тоді численна армія свідомих мирян долучилася би до нас. Разом ми здатні краще боронити християнські цінності, наших дітей, онуків і наші родини від руйнівної дії згубних ідеологій.

Ви маєте авторитет у середовищі вірян, до вас прислухаються. Чи можете дати рекомендації у захисті України від гендеризму?

— Насамперед усі священнослужителі мають усвідомити загрозу, яка вже стукає в наші двері. На преселикий жаль, духовенство ставить до таких викликів невинно спокійно, їх ці проблеми ніби не хвилюють, через що мені стає ніяково.

— Про що це свідчить? — Церква втрачає свою якість. Христос казав: «Ви сіль землі. Коли сіль ізвітріє, то чим насолити її? Не згодиться вона вже нінащо» (Мт. 5:13).

Церква, яка втратила вплив на суспільство, – це звітрила сіль. Незважаючи на високі храми, на хрести на грудях, на гарні одязі, вкриті золотом, сіль втратила силу. Суспільство гниє там, де нема солі. Тому християнам, духовенству та вірянам, потрібно навернутися до Бога, взяти до рук Святе Письмо, з вірою в Ісуса Христа об'єднатися навколо вічних цінностей, які піднімали десятки країн зі злиднів до розквіту.

Олександр КРИВЕНКО.

Координатор соціальної ініціативи «Захист християнських цінностей – основи життя та сім'ї в Україні».

ЩОБ ВІДБУДУВАТИ ЄВРОПУ, ТРЕБА ІНВЕСТУВАТИ В СІМ'Ю

Звіт Європейської комісії про негативні наслідки демографічної кризи доводить, що просімейні програми – це не соціальна політика, а ключовий елемент економічних програм для нашого континенту.

На це вказує Європейська федерація католицьких сімейних товаристів. Вінченцо Бассі, голова Федерації, зазначає, що звернення уваги на демографічну кризу – це заслуга Хорватії, яка головує зараз у Європейському Союзі. Такі країни, як Італія, не переймаються демографічною кризою; вони обманюються тим, що мають багато мешканців і становлять промисловий центр Європи. Для периферійних країн, таких, як Хорватія та Угорщина, це питання життя і смерті, тому вони приділяють більше уваги демографічній кризі та розвитку сім'ї.

Тим часом, звіт Європейської комісії показує, що демографічна криза – це проблема всіх країн. Менше дітей сьогодні – це менше працівників завтра і більше навантаження на державне фінансування.

«Демографічне питання треба розглядати в площині розвитку Європи. А головна умова розвитку – це баланс поколінь. Цей баланс неможливо забезпечити самим тільки збільшенням продуктивності праці в наших країнах. Цього балансу можна досягти тільки одним, природним способом: через народження дітей. Без нових дітей, які стануть працівниками майбутньої Європи, усі негативні показники злетять угору: державні витрати, дефіцит бюджету... І обвалиться знамениті маастрихтські критерії конвергенції – не тільки в Італії, яка з демографічного погляду

перебуває в дуже складній ситуації, але й в усій Європі.

Треба нарешті зрозуміти, що просімейні програми – це не соціальна, а економічна політика держави, інвестиції, в повному розумінні цього слова. Це також підтвердив Європейський соціально-економічний комітет.

Якщо сім'я – це хороша інвестиція, то треба негайно в неї інвестувати. І потрібно радикально змінити спосіб мислення: не питати, «звідки ми візьмемо нових працівників, а «що зробити, щоб було більше сімей і щоб у них було більше дітей».

sobor.com.ua.

«ОТЧЕ НАШ»

Один моряк, який воював на Балтійському морі з фашистами, опинився у крижаній воді. Він плив, плив, аж поки зовсім не вибився із сил.

Холодні хвилі накривали його з головою. Одяг намок. Руки, ноги залякли і стали некеруваними. Куди плисти? Де північ? Де південь? Туман. Непроникна стіна. Серце стукає на межі. Він підривав ворожі кораблі, тепер підірвали його катер. Нікого не залишилося. Загине і він.

Треба дивитися правді в лице: залишаються останні миті. Навіть якщо який-небудь корабель і пропливе повз нього, то його не побачать: непроглядний туман. До берега далеко. Та й де він? Холод пронизує. Дихати все важче і важче. Сподіватися нема на що. Хіба тільки на диво.

Але все життя він вважав – так його вчили і в школі, і в університеті, – що чудес не буває і Бога немає, все це брехня і вигадка неписьмених дурнів або шахраїв.

І раптом у ці страшні хвилини він згадав, як його улюблена бабуся в далекому-далекому дитинстві часто говорила йому: «Бог є, Він Живий і Він любить тебе. Ти тільки заклич Його, назви Його своїм Отцем, і Він не покине тебе в біді, бо Він – Добрий Отець». І він згадав, як кожного вечора бабуся схилила свої коліна і починала молитися. Вона про щось довго

говорила з Богом, а закінчувала свою розмову з Ним молитвою «Отче наш...»

Із зусиллям згадуючи слова молитви, моряк з останніх сил прошепотів: «Отче наш, що на небі! Нехай святиться Ім'я Твоє...» Не встиг він промовити молитву до кінця, як густий туман, що затягнув все навколо суцільною пеленою, несподівано розступився, і він побачив радянський корабель. Потім з'ясувалося, що корабель цілком, як виглядало, випадково опинився у тих водах.

Моряка помітили і підняли на борт. Усе це було таким неймовірним чудом, що моряк всім серцем усвідомив: Бог є, Він справді живий, як говорила йому колись бабуся.

Після цього відкриття його життя змінилося, як змінюється життя кожного, хто приходить до Бога. Бог навіки став Його Отцем, Спасителем і Відкупителем.

А чи ви можете називати Бога своїм Отцем?

ВІРУЮ

ПАСТОР, ЯКИЙ ЗЛАМАВ РЕЖИМ ВЕЛИКОГО ДИКТАТОРА

31 рік тому, 16 грудня 1989 року, румунська міліція в місті Тімішоарі отримала наказ виконати досить клопітку дрібну справу – виселити за рішенням суду з квартири якогось Ласло Текеша. 37-річний Текеш був пастором Реформаторської Церкви. Уже три роки він був відомий в Тімішоарі проповідями проти плану румунського правителя Ніколае Чаушеску провести сільсько-господарську реформу, яка загрожувала існуванню сіл і порушувала права селян.

про виселення Текеша з квартири і щоб єпископ Папп скасував рішення про переведення Текеша з Тімішоари.

Але була субота, ніхто не хотів займатися такою нісенітницею, і рішення влади не скасували. Натоп стояв у центрі міста. До протестувальників приєднувалися сотні інших городян. Тоді не було ні інтернету, ні газет, ні радіо, тільки чутки, і перехожі приєднувалися до демонстрації за своїми протестними причинами – адже в Румунії був злиденний рівень життя і права людини повсюдно порушувалися.

Влада пізно ввечері виставила проти демонстрантів міліцію і спробували розігнати натовп водометами. Але люди захопили водомети та вивели їх з ладу. Влада думала, що за ніч люди розійдуться і демонстрація розсмокчеться сама собою, усе-таки неділя, день відпочинку.

Однак в неділю, 17 грудня, демонстранти зібралися знову і цього разу вони вже не стали чекати на холоді, а ввірвалися в будівлю міськкому партії.

Увечері 17 грудня Тімішоару блокували армійські частини, а в центр міста увійшли солдати з бойовою зброєю. За наказом Чаушеску для розблокування міськкому був відкритий вогонь на поразку. Стрілянина велася хаотично. За даними подальшого розслідування, у Тімішоарі загинуло 72 людей. Протести були розгромлені. Спецслужби Чаушеску зібрали робітників на ряді підприємств і направили в Тімішоару для придушення заворушень, які нібито влаштували угорці.

Проте 18 грудня, коли вражена Тімішоара вийшла на вулиці і люди побачили сліди й кров погрому, усе змінилось. Усі підприємства міста оголосили про страйк на знак протесту проти розстрілів.

Чаушеску, який повірив доповідям генералів, що повстання, яке нібито організували «іноземні шпигуни», придушене і армія контролює ситуацію, вилетів з офіційним візитом до Ірану. Його дружина Олена не залишалася

бездіяльною – з її відома для приховання слідів злочину спецслужби вирішили знищити 40 тіл загиблих демонстрантів, яких спробували спалити та вивезти з міста. Армія продовжувала блокувати Тімішоару. А Румунія перестала довіряти офіційній інформації та стала слухати американські радіостанції. Влада думала, що контролює ситуацію, але насправді вони самі розклали хмиз для багаття.

Румунський «Майдан»

Оскільки ніяких вимог учасників страйку в Тімішоарі не було виконано, робітники підприємств організовано вийшли на вулицю. 20 грудня люди оголосили Тімішоару відкритим містом. Усі робітники, яких привезли з інших міст на допомогу спецслужбам, перейшли на бік повсталих. Солдати й офіцери на вулицях після спілкування з городянами перейшли на бік повсталих.

До вечора Чаушеску втратив контроль над третім за величиною містом країни. А до вимог Тімішоари почали приєднуватися інші міста – Брашов, Хунедоара. Диктатор спішно вилетів до Румунії, збираючись все виправити особисто. Він нічого не зрозумів. Для Чаушеску квартира Текеша, демонстрація і розстріли на вулицях були всього лише провокацією угорських спецслужб.

Увечері 20-го Чаушеску по телебаченню назвав ситуацію з виселенням Ласло Текеша, криваву бійню і дії повсталих «діями хуліганів, які спровокували в Тімішоарі серію інцидентів, протидіючи законному судовому рішення». У Румунії був свій «Майдан» і своя ялинка.

На Палацовій площі Бухареста перед будівлею центрального комітету компартії був зібраний офіційний мітинг в 100 тисяч людей – людей зігнали за рознарядкою. Усе оточили війська і співробітники спецслужб. На мітингу виступали оратори й викривали зрадників та іноземних агентів, які влаштували масові безлади й навмисно хотіли повалити законну владу.

А потім виступив сам Чаушеску. Його показувало румунське телебачення в прямому ефірі. Чаушеску говорив про ворогів, про свої досягнення, про реформи, і обіцяв всім румунам підняти зарплати на 100 лей (близько 4 доларів). Усе як завжди, вождь віщав, юрба слухала, країна дивилася телевизор. Але ось на восьмій хвилині на площі почувся якийсь шум. Він посилювався. Це були крики, які дуже скоро перейшли в скандування, і незабаром рев площі перебив Чаушеску біля мікрофона: «Ті-мі-шо-а-ра! Ті-мі-шо-а-ра! Ті-мі-шо-а-ра!».

У цей момент на площі «хулігани» підірвали петарду – це сприйняли як стрілянину, виникла паніка і виступ Чаушеску було зірвано. Тріумф влади перетворився на катастрофу в прямому ефірі.

Дев'ять днів, які змінили світ

Зігнані на мітинг румуни розпочали демонстрацію протесту, і незабаром весь Бухарест був на вулиці. Армія і спецслужби спробували розігнати демонстрантів, почалися вуличні бої з беззбройними людьми, як на нашому Майдані – водомети, стрілянина гумовими та бойовими патронами по людям на поразку, барикади й тарани барикад бронетранспортерами. 21 грудня в Бухаресті загинуло 48 осіб.

Коли пролилася кров та в столиці почалася бійня, люди перестали боятися і пішли до кінця. Армійські частини та міліція до вечора 21 грудня почали поступово переходити на бік повстанців. Співробітники спецслужб секретно продовжували стріляти.

Рано-вранці 22 грудня натовп демонстрантів увірвався в резиденцію Чаушеску, і той ледве встиг вилетіти на гвинтокрилі з даху будівлі. Міністр оборони Василе Міля, який давав накази стріляти у беззбройних громадян, покінчив життя самогубством. Гвинтокрил Чаушеску не ризикнув вилетіти з країни, щоб його не збили, армія відмовилася підкорятися, і незабаром після приземлення увечері 22 грудня Ніколае Чаушеску був затриманий разом зі своєю дружиною Оленою.

Проте служба безпеки Чаушеску продовжувала свою війну – у Бухаресті почалися справжні бої за будівлю телебачення та інші стратегічні об'єкти. З боку повстанців у бій вступили військові частини й міліція. 22-25 грудня в столиці Румунії була справжня мясорубка – загинуло 942 людей.

Два дні подружжя Чаушеску просиділо в камері, коли навколо рікою текла кров. Вранці 25 грудня швидкий військовий суд засудив їх до розстрілу, троє румунських десантників привели його у виконання відразу, у дворі. Ці кадри потрясли весь світ. І стрілянина в Бухаресті нарешті припинилася.

З моменту, коли міськком Тімішоари вирішив забрати квартиру Ласло Текеша, до моменту падіння могутнього комуністичного режиму і страти подружжя Чаушеску минуло всього дев'ять днів.

Для падіння диктатури достатньо волі та непохитності однієї людини, яка стає прапором боротьби в руках Бога.

Юрій БУТУСОВ.

ФРАНКЛІН ГРЕМ: 2020 РІК - НАЙКРАЩИЙ ДЛЯ ЄВАНГЕЛІЗАЦІЇ

Через служіння Євангельської асоціації Біллі Грема у 2020 році повернулися до Ісуса Христа 1,7 млн людей. Це на 400 тисяч більше, ніж 2019 року.

Франклін Грем, президент організації з надання гуманітарної допомоги «Сумка самарянина» та Євангельської асоціації Біллі Грема, назвав 2020 рік найкращим для євангелізації. За його словами, у 2019 році 1,3 мільйона людей повернулися до Ісуса Христа, а у 2020 році ця кількість зросла до 1,7 мільйона. І навіть COVID-19 не зупинив це.

«2020 рік не можна назвати нормальним. За все моє життя ми жодного разу не стикалися з пандемією. Світ ще ніколи не був таким закритим, – сказав Франклін Грем. – Але Бог торкається сердець людей і відкриває їм очі. Пандемія не зупинила Господа, навпаки, відкрила для Нього шляхи».

Франклін зазначив, що через пандемію

довелося скасувати всі круїси (місіонерські поїздки) і зосередитися на нових способах проповідання Євангелія. Цього року Євангельська асоціація Біллі Грема відкрила цілодобову гарячу лінію і запустила 60-секундні відео на телебаченні, в яких Франклін Грем молився за всіх, хто проходить важкі часи й потребує підтримки.

«Серця людей пом'якшали, – говорить служитель. – Люди, які раніше відмовлялися слухати про Бога, сьогодні самі ставлять питання. 2020 рік став одним з найкращих для євангелізації».

Через стрес і тривогу люди стали шукати надію в Бозі та Святому Письмі. Франклін впевнений, що люди готові почути Євангеліє, тому що вони налякані і бояться.

Раніше гуманітарна організація «Сумка самарянина» відкрила польові госпіталі в США, Італії та Багамах, щоб допомогти урядам і лікарям у боротьбі з коронавірусом. У березні волонтери розгорнули польовий госпіталь в Центральному парку Нью-Йорка. У госпіталі на 68 ліжок команда лікарів і медсестер з лікарняної мережі Mount Sinai Health System лікувала пацієнтів з діагнозом Covid-19. У квітні євангеліст Франклін Грем взяв участь у благодійному онлайн-концерті, який допоміг зібрати понад 1,6 млн доларів для боротьби з епідемією. У жовтні гуманітарна організація «Сумка самарянина» розгорнула польовий госпіталь в Нассау на Багамах. Організація відкрила 28-місцевих центрів допомоги, привезла понад 14 тонн витратних матеріалів, команду лікарів, медсестер та інших фахівців на прохання прем'єр-міністра Нассау.

slovoproslovo.info.

ДЛЯ ВИРОБНИЦТВА ВАКЦИНИ ПРОТИ COVID-19 ВИКОРИСТОВУЮТЬ КЛІТИНИ АБОРТОВАНИХ ДІТЕЙ

Щонайменше п'ять відомих розробників вакцин проти COVID-19 використовують клітинні лінії, взяті з плодів абортованих дітей.

Це так звані клітини HEK-293 – клітинні лінії нирок, що іноді використовують в наукових дослідженнях, вони беруться з плоду ненароджених дітей.

Відомо, що одна з компаній використовувала плід дитини, абортованої приблизно в 1972 році; інша компанія – Johnson & Johnson – розробляє вакцину, використовуючи клітини 18-тижневого плоду, перерваного в 1985 році.

Католицькі лідери США та Канади вже висловили етичні заперечення щодо перспективних зразків вакцини проти COVID-19, які виготовляються з використанням клітин абортованих дітей.

«Критично важливо, щоб американці мали доступ

до вакцини, яка виробляється етично: жодного американця не слід змушувати вибирати між вакцинацією проти вірусу та порушенням його совісті», – говорить в заяві Конференції католицьких єпископів США.

Водночас Ватикан заявив, що не заохочує використання абортованого матеріалу для будь-чого, але коли альтернативи немає, то для римо-католиків є «морально прийнятним» вакцинування проти коронавірусу, навіть якщо при розробці вакцини не дотримувались етичних медичних принципів.

За матеріалами: sciencemag.org та foxnews.com.

МЕР РІВНОГО ОЛЕКСАНДР ТРЕТЯК ЗАКЛИКАВ ПРИЄДНАТИСЯ ДО ФЛЕШМБУ У ПЕРІОД РІЗДВЯНИХ СВЯТКУВАНЬ

Олександр Третяк, міський голова міста Рівного, з нагоди Різдва закликав мешканців міста і всіх охочих приєднатися до флешмобу #РівнеМістоДобрихЕмоцій, повідомляє Світогляд з посиланням на сторінку Третяка у Facebook.

На сторінці у Facebook мер Рівного та християнин Олександр Третяк опублікував відеозвернення, зазначивши, що під час різдвяно-новорічних свят у місті необхідно створити атмосферу затишку, теплоти та добрих емоцій.

«Рік 2020 був надзвичайно складним, але ми змогли пройти його і здолати всі виклики та проблеми, які

він приніс. Особливо хочу подякувати всім медикам, які попри все доклали надзвичайно великих зусиль, щоб стояти на сторожі життя та здоров'я рівнян.

Тому започатковує флешмоб #РівнеМістоДобрихЕмоцій. Закликаю всіх людей доброї волі передавати цей хештег у своїх соціальних мережах».

ВИФЛЕЄМСЬКІ НЕМОВЛЯТА

11 січня православні (у католиків цей день припадає на 28 грудня) вшановують пам'ять «14 000 вифлеємських немовлят-мучеників». Чому немовлят так багато? І їх не можна вважати мучениками за Христа – вони нічого про Нього не знали. Та, все-таки, згадка про цей день має сенс.

Про цих немовлят оповідає лише Євангеліє від Матвія. Та й то не стільки про них, скільки про східних мудреців. Зірка, що з'явилася на небі, сповістила їм, що в Юдеї народився новий Цар, і вони вирушили в Єрусалим, до місцевого царя Ірода, щоб він вказав їм на цього Царя.

Можливо, вони сподівалися, що ця дивовижна дитина виявиться сином і спадкоємцем самого Ірода і що Ірод буде тільки радий їхньому приходу.

Але Ірод, зрозуміло, не зрадив народженню Того, у Кому він заздалегідь бачив конкурента. Він і сам зішов на престол незаконно: римляни, які захопили Палестину, призначили його, по суті, своїм представником, а він проголосив себе царем. Ірод навіть не був чистокровним юдеєм, не кажучи вже про те, щоб бути одним із прямих спадкоємців царя Давида, які тільки й могли бути законними царями Ізраїлю. Звичайно ж, такий правитель повинен був постійно побоюватися, що його місце займе хтось інший.

Він міг вигнати мудреців або навіть стратити їх, але таке рішення було абсолютно не в дусі хитрого і жорстокого правителя. Ірод вирішив вчинити обачніше: конкурента належало усунути за всяку ціну, але для цього його спочатку треба було знайти! А як знайдеш серед новонароджених немовлят Того, хто з часом сяде на престолі?

Цар скликає книжників і первосвященників і запитує їх, в якому місці має народитися Цар. Ті, спираючись на стародавнє пророцтво, називають невелике містечко Вифлеєм – саме звідти, до речі, був родом і великий цар Давид. Ну, а далі залишалось понадіятися на мудреців. «Ідіть і пильно розвідайтеся про Дитятко; а як знайдете, сповістіть мене, щоб і я міг піти й поклонитись йому» (Мт. 2:8) – наказав їм Ірод.

Проте мудреці, «кві сні остережені, щоб не вертатись до Ірода, відійшли вони іншим шляхом до своєї землі... Спостеріг тоді Ірод, що ті мудреці насміялися з нього, та й розгнівався дуже, і послав побивати в Вифлеєм і по всій тій околиці всіх дітей від двох років і менше, за часом, що його в мудреців він був випитав. Тоді справдилося те, що сказав Єремія пророк, промовляючи: Чути голос у Рамі, плач і ридання та голосіння велике: Рахиль плаче за дітьми своїми, і не дасться розважити себе, бо нема їх» (Мт. 2:12, 16-18).

Тільки Немовлята Ісуса у Вифлеємі до того моменту вже не було: Марія з Йосифом ще раніше втекли в Єгипет за велінням ангела.

Правда чи вигадка?

Ця проста історія примушує нас замислитися відразу про багато речей. По-перше, чи відбувалася вона насправді? У багатьох істориків євангельське оповідання викликає сумніви, бо воно не підтвержене жодними іншими джерелами. І вже абсолютно наймовірним виглядає число 14 000: якщо у Вифлеємі було стільки немовлят у віці до двох років, то загальне населення міста налічувало кілька сотень тисяч, чого, звичайно ж, насправді не було.

Але в Євангеліях і не міститься жодної цифри, вона з'явилася вже в церковній традиції, і до сенсу цифри ми ще повернемося.

А в усьому іншому нема в євангельському оповіданні нічого неймовірного. З інших джерел, що оповідають про Ірода, можна зробити висновок, що таке вирішення проблеми було повністю в його дусі. Тортурі і страти з найнікчемніших приводів стали за Ірода нормою життя; він винищив усіх нащадків попередньої юдейської династії Хасмонідів. Він засудив у різний час до страти через невідповідні підозри власну улюблену дружину і двох синів.

Важко хворий, за кілька днів до смерті, він велів зібрати в цирку всю юдейську знать і поголовно її перебити – щоб у день його смерті люди плакали. Правда, цей його заповіт так і не був виконаний. На тлі таких гучних злочинів тихе вбивство нікому не відомих немовлят у невеликому містечку могло вже просто не хвилювати істориків того часу, адже в «послужному» списку Ірода були куди яскравіші злочини.

Взагалі, тотальне винищення жителів того чи іншого селища в стародавньому світі було якщо не нормою, то, принаймні, цілком можливою мірою покарання і залякування.

Велике значення вбивства

Але чому ж ця подія отримала таке величезне значення в християнстві? Адже це не ямуші діти, яких вбили, ні за що ні про що. Який тут подвиг?

Звичайно, завжди і скрізь людей вражало сама ця безглузда жорстокість. Та хіба мало було в історії жорстокостей.

Проте в цьому оповіданні міститься важливий урок, і не один. По-перше, примітний сам цар Ірод, який отримав прозвісся Великою. І цілком виправдано: Юдея при ньому досягла процвітання, розширила свої межі, мала мир під протекторатом Риму. Сам Ірод затіяв широку будівельну програму в Єрусалимі та інших містах: навіть той прекрасний храм, в який пізніше приходив Спаситель, був зведений Іродом.

І культурна програма Ірода була велика: він будував палаци і театри (що, втім, ображало крайніх ревнителів юдейської релігії). Словом, були всі підстави назвати його «ефективним менеджером», як сьогодні іноді називають Й. Сталіна. У них взагалі чимало спільного, у цих двох правителів, як і взагалі у всіх правителів, які будували благополуччя своєї держави на невинній крові.

І однозначна оцінка, яку дає таким вчинкам Євангеліє, раз і назавжди закриває питання про прийнятність таких методів для християн, хоча, на жаль, на практиці багато хто намагався поєднувати християнську віру з іродовою політикою.

Адже Ірод насправді прекрасно все розумів. Він відразу повірив, що це саме Той Цар, про Якого свідчили пророцтва, і що Він дійсно повинен буде зійти на престол. Але якщо пророцтво заважає його планам, тим гірше для пророцтва! «Нехай буде воля моя», – каже Богові Ірод.

І нам варто замислитися: чи не відбувається щось подібне іноді і з нами, нехай на набагато дрібнішому рівні.

Але справа, звичайно, далеко не лише в особі вбивці. Це ще і суд над

народом, в якому таке стало можливим. Так, наказ віддав цар, але воїни не відмовилися йому підкорятися, населення міста не повстало проти такої жорстокості. Звичайно, усі розуміли, що непокоря неминуче приведе їх самих до тортур і страти, і тому вважали за краще погодитися з рішенням царя. Тобто частка відповідальності належить і виконавцям, і мовчазним свідкам.

Божий народ, Ізраїль, а з ним і всі ми можемо оплакати тут і свою власну неготовність до приходу Спасителя. Він ще не вийшов на проповідь, Він взагалі нічим ще не відрізняється від тисяч інших немовлят, але цей світ вже відкидає Його. Зайняті своїми політичними розрахунками, люди вже вважають, що Його смерть покращить їх становище. Неминучість Голгофи видно вже при Вифлеємських яслах...

Жертви за Христа?

Але чи можна вважати цих немовлят жертвами за Христа, якщо вони нічого не знали про Нього? Їх дійсно вбили замість Нього. Нічого особистого. Просто так сталося, що цар вирішив знищити одне Немовля – а для певності убити їх усіх. Якщо людство відкидає Христа – воно врешті-решт відкидає саме себе, починає себе знищувати.

УХХ столітті ми бачили таке в жальливих, запаморочливих масштабах. В Освенцімі і на Колімі вбивали теж не окремих людей – там знищували цілі національності чи цілі соціальні класи. Річ не в тому, що окремі в'язні чимось особисто провинилися перед владою, а в тому, що подібні до нього люди з погляду влади взагалі не повинні були існувати.

Влада почувалася незатишно на одній планеті з ними, і це об'єднало їх з вифлеємськими немовлятами.

Вбиваючи людство, іроди ХХ століття знову прагнули вбити Христа – їм треба було створити світ, в якому Євангеліє не означає абсолютно нічого. І знову, як і дві тисячі років тому, їм це не вдалося. Ми шануємо сьогодні новомучеників комуністичного режиму – але ми прекрасно розуміємо, що нам відомо лише дуже небагато імен. Насправді ми нічого не знаємо про переважно більшість із «мільйонів убитих задешево», як написав Осип Мандельштам, сам опинившись серед них.

Хто в таборах залишився вірний Богові до кінця, хто повернувся перед смертю, хто хоч би постарався залишитися в нелюдських умовах людиною? Це заховане від нас.

Тому можна сказати, що число 14 000 включає не лише тих, хто був убитий саме там і тоді. Дуже важко відокремити їх від дітей Бабиного Яру і блокадного Ленінграду, від дітей висланих «куркулів» і неугодних народів, від дітей спалених напалом сіл і підірваних терористами будинків. Це сталося у Вифлеємі, це так само відбувається у всьому світі, так що 14 000 – це ще не виправдане мале число.

І занадто часто невинність приноситься в жертву чийсь розрахунок і просто вигоді. Але ще жива пам'ять про Вифлеєм, і відповідно, у нас ще є надія.

МІСТИЧНА ПЛУТАНИНА

Практично в кожній рекламній газеті легко знайти цілі шпальти, присвячені окультним послугам. Передачі, що фактично рекламують «народних цілителів», йдуть у найефективніший час. Без усякого сумніву, йдеться про процвітаючу індустрію; люди охоче звертаються до «світу непізнаного» і ставляться до нього, судячи з готовності викласти свої фінанси, цілком серйозно.

Для людини, яка не знає про християнство практично нічого, – а в нас як рядові телеглядачі, так і багато академіків саме такі – християнство й окультизм зливаються в якусь невиразну каламуть, загадково-привабливу для одних і відразливу для інших. Становище ускладнюється тим, що багато окультистів «цілителів» використовують християнську атрибутику і видають себе за віруючих людей.

Таке сприйняття породжує ряд непорозумінь. Різка критика «релігії» і поширення «релігійного світогляду», який час від часу висловлюють деякі представники академічних кіл, стосуються і цього «світу непізнаного» з вечірніх телепередач і популярних видань. Проте Церква не лише не має жодного відношення до усього цього, але є єдиною силою, здатною протистояти забобону, проти якого академічна наука і освіта виявляються безсилями.

Крім того, безліч «рядових телеглядачів», які щиро вважають себе християнами, з легкістю звертаються до язичницьких і окультистичних практик, абсолютно не думаючи про це, що здійснюють щось неправильно.

Пошук безпеки

Знаменитий антрополог Броніслав Малиновський, досліджуючи уявлення про світ жителів Тробріанських островів, звернув увагу на те, що ці люди, відомі своєю прихильністю до магії, водночас здатні діяти цілком раціонально. Вони будують човни, керуючись нескладними, але цілком «інженерними» розрахунками; дуже розсудливо підходять до сільськогосподарських робіт; накопичують знання про навколишній світ і цілком у змозі діяти розумно відповідно до того, що їм відомо. Їм і на думку не спаде намагатися замінити тверезий розрахунок при спорудженні човна магією.

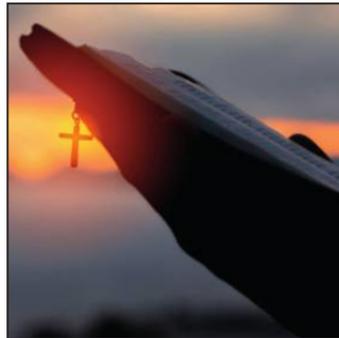
Проте жодна важлива подія – ні спорудження човна, ні сівба, ні жнива – не обходяться без відповідних магічних ритуалів. Чому?

Бо людське життя уразливе. Ви можете побудувати чудовий човен, а буря його потопить. Ви можете піклуватися про посіви, а їх згублять хвороба або шкідники.

Магія – це спроба перестраховатися там, де звичайні, «раціональні» методи безсилі. Чи можна сказати, що житель сучасного мегаполісу незнайомий з цим почуттям уразливості? Ця уразливість набуває інших форм – людина може втратити роботу, зубожіти, стати жертвою злочинців, захворіти на рак, – але вона нікуди не зникає. Магія, спроби встановити зв'язок з окультистичними силами, щоб застрахуватися від небезпек і набути нові можливості, – реакція цілком зрозуміла і для жителя Тробріанських островів, і для офісного клерка.

Магія пропонує свою відповідь на цю уразливість – ілюзію могутності. Але дуже скоро ця уявна могутність починає сильно руйнувати здатність людини чогось домагатися в реальному житті.

Вірячи в забобони, розставляючи в квартирі обереги, люди відмовляються (тою чи іншою мірою) від відповідальності за своє життя і перекладають її на щось порожнє й вигадане. Чи вдало складеться шлюб, залежить вже не від того, як поводитиметься подружжя, а від того, чи в правильний день вони уклали шлюб. Успіх у справах – не

від особистої працьовитості, наполегливості й уміння ладнати з людьми, а від того, чи правильний амулет людини повісила на стіну.

Ви можете старанно вчитися і працювати, щоб забезпечити собі певний достаток. Можете будувати стосунки з близькими людьми, що набагато важче, і вчитися любові, смиренню і прощенню. Це вимагає великих зусиль і іноді не приносить бажаних результатів.

Магія ж пропонує якимись обхідними шляхами отримати усе відразу і готовим – так само, як казино пропонує можливість (таку ж примарну) швидко збагатитися.

Людина, втомлена від невдач, сподівається, що їй пощастить, і ставить свої гроші на рулетку. Вона програє, потім трохі виграє (цей бізнес влаштований так, щоб людина не зривалася з повідка), потім знову і знову біжить до ігрових автоматів, вірячи, що тепер їй пощастить, тепер випаде потрібний номер, її затягне, вона розоряється, влізає в борги.

Так і з окультистичними послугами – чому не спрацювало цього разу? Ну, напевно, у вас сильно забруднена аура, потрібні ще сеанси; якщо не сеанси, то треба пройти курси з покращення енергетики; якщо і це не допомагає, потрібно відвідати відомого (чи навпаки – таємного) мага, унча тибетських лам/бурятських шаманів/африканських чаклунів.

Так активність людини, необхідна для навчання, праці, побудови стосунків з ближніми, поглинається гонитвою за морквиною, яка завжди висить перед носом, але яку ніколи людина не схопить.

Така ілюзія могутності – або ілюзія хоч би того, що в нас є «магічний» спосіб розібратися з нашими проблемами – тільки робить людину ще самотнішою, нещаснішою й уразливішою.

Тяжіння таємниці

Але є й інша і, можливо, важливіша причина, з якої люди тягнуться до світу таємничого. Людина жадає дива; вона відчуває, що без нього її життя неповне.

Світ дійсно не зводиться до того, що можна зважити і виміряти. У людині є духовний вимір і жадання спілкування з духовним світом. Англійський поет Томас Еліот порівнював людину у всесвіті з кішкою в бібліотеці – вона оточена знанням, яке не в змозі осягнути, до неї доносяться уривки розмов, які вона не здатна збагнути.

Утім, кішку навряд чи турбує невміння читати; а ось людина мучиться цією таємницею, з одного боку, невмирущо привабливою, з другого – недоступною.

Проте окультизм зовсім не веде до цієї таємниці. Він, навпаки, зачиняє єдині двері, через які до неї можна прийти.

Хочете дива? Беріть до рук Слово Боже!

ВІРУЮ

5 ЦІКАВИХ ФАКТІВ ПРО РІЗДВО

Хоча більшість людей знайомі із загальною історією Різдва, є багато деталей про народження Ісуса, які ви, можливо, не знали.

Скільки було мудреців?

Невідомо. Є підстави вважати, що там могло бути кілька десятків мудреців у супроводі варті і слуг. Група була такою великою, що налякала царя Ірода. Така довга подорож ніколи не обходилося без супроводу помічників.

І все ж наївно припускати, що кількість дарів відповідає кількості мудреців. Швидше за все, група «східних гостей» була більш чисельною. Адже довга подорож вимагала і охорони, і солідного каравану. А щоб зібрати караван, потрібно досить багато часу (знайти слуг, верблюдів, зробити запаси їжі до Єрусалиму і назад, знайти намети тощо). Отже, такий довгий шлях до Єрусалиму міг зайняти місяць – до року або й більше (з урахуванням обов'язкових зупинок для відпочинку і ночівлі).

Ясла – це гарна підставка?

«І породила вона свого Первенця Сина, і Його сповила, і до ясел покляла Його, бо в заїзді місця не стало для них...» (Луки 2:7).

У багатьох вертепах зображено немовля, яке лежить на гарній дерев'яній підставці для ліжка.

Насправді, ясла – це годівниця для тварин. У біблійні часи зазвичай не було дерев'яних ясел, основні предмети домашнього користування були кам'яними, особливо годівниці, оскільки в них заливали воду для пиття тваринам.

Безумовно, це не було ідеальним місцем для новонародженої дитини. Але це все, що було доступне Марії

і Йосипу під час народження Ісуса. До речі, новонароджених ягнят часто поміщали в годівниці. А Ісус був Агнцем Божим.

Де народився Спаситель?

Ісус, швидше за все, народився в хліві. Хоча в Біблії ніде не згадується місце народження Ісуса. Усе, що згадується, – це ясла, в які покляли Немовля. Але в Біблії сказано, що Марія і Йосип прийшли з Назарету до Вифлеєму, де для них не знайшлося місця в готелі.

Грецьке слово «kataluma» не означає готель в нашому сучасному розумінні. Згадане слово має кілька значень. Одне з них – велика встелена світлиця (верхній поверх будинку). Оскільки багато людей приїхало в місто на перепис, то верхні поверхи будинків були заповнені.

Тварин завжди тримали внизу, щоб у будинку було тепло. Марія і Йосип, ймовірно, зупинилися внизу, у хліві, де також містилися ясла для тварин. Двоповерхові будинки в Вифлеємі були звичним явищем.

В юдеїв було прийнято тримати в будинку невелику кількість худоби,

яка часто мешкала на першому поверсі. Там же зберігалися запаси їжі, корм для домашньої худоби і знаряддя праці.

Сім'ейні спальні завжди були розташовані на другому поверсі, званому верхнім житлом.

Мудреців там не було

Дехто думає, що мудреці, які відідали Немовля Ісуса, прийшли до ясел одночасно з пастухами, про що свідчить більшість ілюстрацій. Але ці ілюстрації неправильні!

Насправді, коли мудреці прийшли туди, де був Ісус, вони увійшли вже в будинок.

«І, ввійшовши до дому, знайшли там Дитятка з Марією, Його матір'ю. І вони впали ницьма, і поклонились Йому. І, відчинивши скарбниці свої, піднесли Йому свої дари: золото, ладан та смирну» (Мт. 2:11).

Багато вчених вважають, що вони прибули, коли Ісусу було від одного до двох років. І безумовно, їх не було, коли Ісус народився. У другому розділі Євангелія від Матвія Ірод наказує вбити всіх хлопчиків молодше двох років.

Чому так? Тому що мудрецам знадобилося приблизно два роки, щоб прибути в Юдею з Персії і розповісти Іроду про народження Месії.

Давньогрецьке слово, яке використовує Матвій і яке перекладене українською як «Дитятко», відповідає не немовляті, а дитині. Швидше за все, Ісус на той час мав від одного до двох років.

Коли народився Ісус?

Наразі всі дослідники, історики, археологи та богослови впевнені, що народження Ісуса ніяк не могло бути ні 25 грудня, ні 7 січня, як воно відзначається в різних церковних традиціях. Навіть самі церковні ієрархи визнають дати святкування Різдва умовними й такими, що стали невідомою частиною сучасної християнської культури.

У 336 році нашої ери імператор Костянтин встановив Різдво в день зимового сонцестояння, тобто 25 грудня.

Багато християн, розуміючи умовність дати Різдва Христового, все ж використовують цей день для того, щоб згадати про народження Христа Спасителя.

МАТИ - ЖІНКА, БАТЬКО - ЧОЛОВІК: УГОРЩИНА ВНЕСЛА УТОЧНЕННЯ В КОНСТИТУЦІЮ І ЗАБОРОНИЛА ВСИНОВЛЕННЯ ОДНОСТАТЄВИМ ПАРАМ

Угорщина 15 грудня внесла поправки у визначення сім'ї до своєї Конституції, щоб унеможливити усиновлення дітей для одностатевих пар.

Оновлена Конституція Угорщини визначає сім'ю як «засновану на шлюбі і відносинах між батьками і дітьми. Мати – жінка, батько – чоловік». Вона також вимагає, щоб батьки виховували дітей в консервативному дусі.

Про це повідомляє euointegration.com.ua з посиланням на агентство Reuters.

Угорщина захищає право дітей на ідентифікацію своєї статі при народженні і забезпечує їх виховання на основі конституційної ідентичності нашої країни і цінностей, заснованих на нашій

християнській культурі», – говорить в Конституції.

Угорщина ніколи не допускала одностатевих шлюбів, але країна визнає цивільні союзи. Усиновлення гомосексуальними і лесбійськими

парами було можливо дотепер, якщо один партнер подавав заявку як самотня людина.

Згідно з нововведеннями, самотні люди в Угорщині повинні отримати схвалення свого запиту на усиновлення від міністра у справах сім'ї. Цю посаду наразі обіймає ультраконсервативна Каталін Новак, яка пропагує традиційну модель сім'ї.

У травні минулого року парламент Угорщини заборонив змінювати в документах стать, вказану при народженні.

Вітаємо послідовну політику Угорщини у відстоюванні сімейних цінностей та закликаємо українців так само активно боротися за права сім'ї.

«ПУСТЕЛЯ» ЯК БЛАГОСЛОВЕННЯ

Як жити, коли здається, ніби сезон «пустелі» ніколи не закінчиться? Коли голос Божий не чути, а відповіді – затримані. Що мав на увазі Давид, кажучи: «Випробуй, Боже, мене... і побач, чи не йду я дорогою злою...»?

К коли ми проходимо «пустелю», то найчастіше думаємо про те, як би швидше вийти з неї. І зовсім не хочеться припускати, що ми проходимо її з Божою волею. Відразу закладається питання: «Бог же Добрий, чому тоді Він дозволяє мені проходити через це?».

І саме в цей момент варто розгорнути Біблію. Не тому, що так сказав священник або що це якийсь релігійний акт, а тому, що Бог має що тобі сказати в будь-який період твого життя. Мудрість, викладена в ній, актуальна у всі часи.

Ісус повністю розуміє нас. Він прожив життя як Людина не випадково. Читаючи четвертий розділ Євангелія від Луки, ми бачимо, що перед тим, як Він почав служити в силі, Дух повів Його в пустелю на 40 днів.

Тобто це сталося з волі Отця. Ісус повинен був пройти «пустелю». Що ми бачимо далі? А те, що диявол спокушає Його. І процес боротьби не даремно описаний так детально. Бог хоче показати, що прекрасно розуміє нас, коли ми боремося з різного роду спокусами.

«Сорок день там диявол Його спокушав, і за тих днів Він нічого не їв, а коли закінчилися вони, то вкінці зголоднів. І диявол до Нього сказав: Якщо Ти Син Божий, скажи цьому каменеві, щоб хлібом він

став! А Ісус відповів йому: Написано: Не хлібом самим буде жити людина, але кожним Словом Божим! І він вивів Його на гору високу, і за хвилину часу показав Йому всі царства на світі. І диявол сказав Йому: Я дам Тобі всю оцю владу та їхню славу, бо мені це передане, і я даю, кому хочу, її. Тож коли Ти поклонишся передо мною, то все буде Твоє! І промовив Ісус йому в відповідь: Написано: Господеві Богові своєму вклоняться, і служи Одному Йому! І повів Його в Єрусалим, і на наріжнику храму поставив, та й каже Йому: Як Ти Син Божий, кинься звідси дотолу! Бо написано: Він накаже про Тебе Своім Ангелам, щоб Тебе берегли! І: Вони на руках понесуть Тебе, щоб коли не спіткнув Ти об камінь Своєї ноги! А Ісус відказав йому в відповідь: Сказано: Не спокушай Господа Бога свого! І диявол, скінчивши все цеє спокушування, відійшов від Нього до часу» (Луки 4:2-13).

Саме після пустелі Ісус вийшов в силу та почав творити дива: зцілювати хвороби, виганяти бісів... Ісус знає, що таке спокуса і самотність. Але «пустеля» необхідна для того, щоб вийти в Божій силі та почати служіння. «Пустеля» готує до чогось нового. Це дуже важливий етап, без якого неможливо рухатися далі.

Бо ми просто не готові. Богу необхідно нас очистити та освятити, інакше ми просто не витримаємо того, що Він для нас готує.

Навіть Ісусу потрібно було пройти через «пустелю». І коли Він веде нас в «пустелю», перш за все Він бажає близькості з нами. Коли поруч немає більше нікого. Є тільки я і Він.

Пустеля змінює нас. Ми вже не просуваємо себе, але хочемо, щоб було видно тільки Бога.

Anna СТУРІНА.

Телепрограму «Вірую» дивіться в Інтернеті на viruuiu.at.ua, YouTube, CNL-Україна, у кабельних мережах і в цифровому форматі на телеканалі PAI (вівторок, четвер і субота о 16:35-й год.).
На CNL-Україна і на телеканалі PAI (вівторок, четвер і субота о 09:20-й ранку) дивіться християнську телепрограму «Одвічні Істини».

ЗАПРОШУЄМО НА БОГОСЛУЖІННЯ В ІВАНО-ФРАНКІВСЬКИХ ЦЕРКВАХ ХРИСТІЯН ВІРИ ЄВАНГЕЛЬСЬКОЇ:

Адреса: вул. МОЧУЛЬСЬКОГО, 1 (на Майзлях).

ЦОНЕДІЛІ – о 10 год.,

ЦОСУБОТИ – молодіжне служіння о 19 год.

Адреса: вул. ГАЛИЦЬКА, 203

ЦОНЕДІЛІ – о 10 год.,

ЦОСЕРЕДИ – о 19 год.

...Бог є любов...
(І Івана 4:16)

УКРАЇНЬСЬКА ЦЕРКВА ХРИСТІЯН ВІРИ ЄВАНГЕЛЬСЬКОЇ «Спасіння» м. Прага

Неділя 13:00
П'ятниця 19:00 (співанка)
Субота 19:00 (молитовне)

Na Doubkové 2040/8 Praha 5 Smíchov

+420608254334 Леонід
+420773456214 Анатолій
+420608704828 Олександр

Церква «Спасіння Божже»

Неділя: 12:00-14:00 (Богослужіння)
Четвер: 20:00,
П'ятниця: 21:00 (розбір Біблії)
Субота: 18:00 (молитовне служіння)

ESPAÑA. MADRID.
Av. Pablo Neruda 106 Local 5
L1 «Metro» Alto del Arenal,
C-2, C-7 «Renfe» El Pozo

Телефон: № 678-292-970

<http://www.salvaciondedios.com>
salvaciondedios2005@hotmail.com

Християнська церква «ВІФЕЗДА»

Богослужіння відбувається:
Неділя - 11:00
П'ятниця - 18:30

За адресою: м. Львів, вул. В. Великого, 4
Чекаємо вас!

ВІРУЮ

№ 1 (264) СІЧЕНЬ 2020 р.

Виходить щомісяця

Засновник – Івано-Франківська християнська місія милосердя «Добрий самарянин»

Газета видається на добровільні пожертвування
Р/р UA 593366770000026001052535352, АТ КБ «ПРИВАТБАНК»,
МФО 336677, код ЄДРПОУ 20559726

Редактор Олег КАРПЮК

Адреса редакції: 76002, м. Івано-Франківськ, вул. Мочульського, 1;
E-mail: dobry.samar@gmail.com
Наша сторінка в інтернеті: <http://viruuiu.at.ua>

Газета віддрукована у видавництві «А-Прінт», м. Тернопіль
Обсяг – 1,86 умовного друкованого аркуша.
Тираж – 60000 примірників. Замовлення № 923.
Редакція не завжди поділяє погляди авторів.